

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Το λουλούδι του πάγου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το λουλούδι του πάγου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαρία Τζιρίτα, 2021

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Magdalena Wasiczek/Trevillion Images,
Leonid Ikan/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2022, 15.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4232-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4233-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Το λουλούδι
του πάγου

Αφιερωμένο στους Όμηρους της ζωής...

1

δηγούσε μα δεν έβλεπε. Μηχανικά γίνονταν όλα. Μηχανικά έμπαιναν οι ταχύτητες, το γκάζι, το φρένο, το οποίο βέβαια σχεδόν ποτέ δεν πατούσε. Το τιμόνι από μόνο του έπαιρνε τις στροφές, ο εγκέφαλός της, αν και λειτουργούσε σε εγρήγορση, δεν έδινε συνειδητά εντολές για την κίνηση του αυτοκινήτου. Στο μυαλό της μόνο μία σκέψη υπήρχε και στα μάτια της μία και μοναδική εικόνα: εκείνος.

Ατύχημα της είχαν πει στο τηλέφωνο. Τον είχαν στο ΚΑΤ, ήταν ήδη στο χειρουργείο. Η κατάσταση του κρίσιμη, τα τραύματά του πολύ σοβαρά. Ίσως και μη αναστρέψιμα. Είχε σπάσει πόδια, χέρια κι ένα σωρό άλλα – η Αλεξάνδρα είχε σταματήσει να ακούει από ένα σημείο και μετά. Είχε πέσει, είπαν. Από το μπαλκόνι του διαμερίσματός του, στον τέταρτο όροφο. Πώς; Γιατί; Πότε; Τίποτα δε ρώτησε. Πέταξε το τηλέφωνο στην τσάντα της και μπήκε στο αμάξι της οδηγώντας προς τα κει.

Τώρα βέβαια τα σκεφτόταν όλα αυτά τα ερωτήματα, τα έθετε στον εαυτό της. Στα συγκεκριμένα δεν είχε απάντηση να δώσει – πώς θα μπορούσε άλλωστε; Σε κάποια άλλα όμως είχε, ήξερε. Πόσο καιρό είχε να τον δει;

Πάνω από έναν χρόνο. Πότε είχαν μιλήσει τελευταία φορά; Δυο μήνες νωρίτερα, όταν την πήρε να της ζητήσει χρήματα. Ποια ήταν τα τελευταία λόγια που του είχε πει; «Όπως έστρωσες θα κοιμηθείς!» Ποια ήταν τα τελευταία λόγια που της είχε πει εκείνος; «Άντε στο διάολο!» Ναι, αυτά τα θυμόταν πολύ καλά.

Τι ήταν αυτός ο πόνος στο στομάχι της; Ενοχή μήπως; Πρωτόγνωρο συναίσθημα για την Αλεξάνδρα. Ασυναίσθητα πάτησε το γκάζι ακόμα πιο δυνατά. Τον αγαπούσε, ούτε στιγμή δεν αμφέβαλλε γι' αυτό. Τον είχε αρνηθεί όμως, του είχε γυρίσει την πλάτη. Της ζήτησε χρήματα και δεν του τα έδωσε. Μα τι αξία έχουν τα χρήματα μπροστά στην ίδια τη ζωή; Κι αν εκείνος δεν τα κατάφερνε, αν δεν τον προλάβαινε ζωντανό, τι αξία θα είχε η δική της η ζωή από δω και πέρα;

Παράτησε το αυτοκίνητο σχεδόν μπροστά στην πύλη και, αγνοώντας τις φωνές του φύλακα, άρχισε να τρέχει προς την είσοδο του νοσοκομείου. Εκείνος έκανε να την ακολουθήσει, μα η Αλεξάνδρα είχε ήδη απομακρυνθεί. Για ένα δευτερόλεπτο σταμάτησε μόνο, ίσα για να του πετάξει από μακριά τα κλειδιά, ουρλιάζοντας «βάλ' το όπου θες!» με έναν τρόπο που φάνηκε σαν ξεκάθαρη βρισιά.

Ενημερώθηκε αμέσως για το πού ακριβώς βρισκόταν το χειρουργείο και πήγε και στάθηκε εκεί απ' έξω. Υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι που περίμεναν, αλλά κανέναν γνώριμής της. Προφανώς μόνο την ίδια είχαν προλάβει να ειδοποιήσουν. Πάλι καλά. Στην κατάσταση που ήταν δεν ήθελε να δει και να μιλήσει σε κανέναν. Όχι βέβαια ότι όσοι στέκονταν εκεί απ' έξω δε θα την αναγνώριζαν. Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην την ξέρει, και μάλιστα με

το μικρό της όνομα. Ευτυχώς όμως, είτε γιατί είχε ο καθένας τον πόνο του είτε γιατί η έκφρασή της δεν άφηνε περιθώρια για πολλά πολλά, κανένας δεν την πλησίασε.

Κάθισε σε μια γωνιά και κατέβασε το κεφάλι, χώνοντάς το όσο μπορούσε μέσα στο παλτό της. Θα πέθαινε για ένα τσιγάρο εκείνη τη στιγμή, αλλά δε διανοούνταν να αφήσει το πόστο της. Δεν έκλαιγε, μόνο έτρεμε. Το κορμί της αντιδρούσε, η αδρεναλίνη της έκαιγε τα σωθικά, μα αδυνατούσε να ξεσπάσει την ταραχή και την αγωνία της. Σε λίγα λεπτά είχε γίνει μούσκεμα από τον ιδρώτα, κι ας είχε αρκετή ψύχρα εκεί μέσα. Νοέμβρης μήνας ήταν. Αλήθεια, γιατί βγήκε στο μπαλκόνι μ' αυτό το κρύο; Μήπως τίνιζε τίποτα και τον πήρε το βάρος κάτω; Ή μήπως ήταν κάποιος μαζί του και τον έσπρωξε επί τούτου; Μ' αυτούς που ήταν μπλεγμένος δε θα της έκανε και μεγάλη εντύπωση!

Πολλά σενάρια πέρασαν από το μυαλό της, εκτός από ένα. Αυτό αρνούνταν πεισματικά να το σκεφτεί. Το ένστικτο αυτοσυντήρησης δεν την άφηνε να δεχτεί το ενδεχόμενο της αυτοκτονίας. Εκείνος ο φρικτός πόνος στο στομάχι της νωρίτερα την απέτρεπε. Δεν μπορεί να είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει ο καλός της. Εδώ, όταν συνέβαιναν άλλα κι άλλα, δεν... Τώρα θα...; Όχι, όχι, αποκλείεται!

Ο ξαφνικός ήχος του κινητού της την τάραξε ακόμα περισσότερο. Είχε ξεχάσει να το κλείσει. Πάτησε το πλήκτρο της σίγασης και περίμενε να τερματιστεί η κλήση για να το απενεργοποιήσει. Φυσικά την καλούσαν από το κανάλι και δεν επρόκειτο να σταματήσουν. Σε δυο ώρες θα έβγαινε στον αέρα, η εκπομπή ήταν ζωντανή. Η ίδια,

όμως, ένιωθε πως δεν ήταν και δεν την ενδιέφερε να δώσει εξηγήσεις σε κανέναν. Ας έκοβαν τον λαιμό τους.

«Για τον κύριο Βεντούρη;» άκουσε μια φωνή λίγα λεπτά αργότερα και τινάχτηκε από τη θέση της. Έτρεμε τόσο πολύ που ο γιατρός πλησίασε ο ίδιος προς το μέρος της, αφού κατάλαβε πως η Αλεξάνδρα δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει ούτε βήμα.

«Εσείς;» τη ρώτησε με απορία και θαυμασμό ταυτόχρονα βλέποντάς την από κοντά. Η γυναίκα ένευσε καταφατικά.

«Δεν ήξερα, δε φαντάστηκα...» μάσησε τα λόγια του εκείνος εξακολουθώντας να την κοιτά εμφανώς μαγεμένος από τη γοητεία της κι ας ήταν εντελώς αμακιγιάριστη.

«Πείτε μου!» φώναξε εκείνη με έντονο κι αγριεμένο ύφος που δεν ταίριαζε καθόλου με την εικόνα που είχε για αυτή ο γιατρός ως εκείνη τη στιγμή.

«Τον γλιτώσαμε. Είναι εκτός κινδύνου. Θα ζήσει, μόνο που...» ξεκίνησε να λέει μα δίστασε να συνεχίσει.

«Μόνο που τι; Θα μείνει ανάπηρος;» ρώτησε χωρίς περιστροφές η Αλεξάνδρα.

«Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε αν θα καταφέρει να ξαναπερπατήσει. Το σίγουρο είναι ότι θα χρειαστούν κι άλλες επεμβάσεις μέχρι την πλήρη αποκατάστασή του. Κυρία Πανοπούλου, έχουμε μακρύ δρόμο μπροστά μας και δύσκολο. Το ότι είναι ζωντανός θεωρήστε το θαύμα, κι ας μείνουμε σ' αυτό. Αν δεν υπήρχε η τέντα του πρώτου ορόφου να ανακόψει τη φόρα της πτώσης, θα σκοτωνόταν επιτόπου. Σε λίγη ώρα θα μεταφερθεί στον χώρο ανάνηψης, κι όταν επανέλθουν οι αισθήσεις του, θα...»

«Θέλω να τον δω! Τώρα!» τον διέκοψε η Αλεξάνδρα με ύφος που δε σήκωνε αντιρρήσεις.

«Πολύ καλά, περιμένετε εδώ και θα έρθω να σας πάρω σε λίγο εγώ ο ίδιος», απάντησε ο γιατρός μ' έναν αναστεναγμό κι εξαφανίστηκε από τα μάτια της.

Η γυναίκα άφησε επιτέλους τον αέρα να βγει από τα πνευμόνια της με μια ανάσα φαινομενικής ανακούφισης που όμως τελικά δεν της έφερε καμιά ανακούφιση. Αγκάθια πρέπει να είχε αυτός ο αέρας, γιατί ένιωσε το γρατζούνισμά τους παντού μέσα της.

Θα μείνει ανάπηρος; Σιγά μη μείνει ανάπηρος! Σιγά μη δεν ξαναπερπατήσει ποτέ! Και σιγά μην τον άφηνε εκεί μέσα, στο δημόσιο νοσοκομείο! Στις καλύτερες κλινικές θα τον πήγαινε, ακόμα και στο εξωτερικό, αν χρειαζόταν! Ξέχασε να πει στον γιατρό ότι δεν έπρεπε να διαρρεύσει η ταυτότητά της, γιατί έτσι και έπαιρναν χαμπάρι τα κανάλια και τα μίντια γενικότερα τη σχέση της μαζί του, θα γινόταν σίριαλ που θα μοσχοπουλούσε για πολύ καιρό! Όφειλε να είναι πολύ προσεκτική εκεί μέσα, να το κάνει ξεκάθαρο σε γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό ότι δεν έπρεπε να αναφέρουν ποτέ και σε κανέναν το παραμικρό.

Προτού προλάβει να τακτοποιήσει αυτές τις σκέψεις στο μυαλό της, ο γιατρός ξαναφάνηκε. Αυτή τη φορά δεν πήγε κοντά της, απλώς της έκανε νόημα από την πόρτα να τον ακολουθήσει. Η Αλεξάνδρα σήκωσε ψηλά τον γαϊκά του παλτού της, κι ας έσκαγε από τη ζέστη εκεί μέσα, και διέσχισε την αίθουσα αναμονής με σκυμμένο το κεφάλι. Όταν βρέθηκαν μόνοι τους πια σε έναν διάδρομο, το έβγαλε και είπε στον γιατρό όσα σκεφτόταν προηγούμενως.

«Μην ανησυχείτε, τηρούμε το ιατρικό απόρρητο, κυρία Πανοπούλου», της απάντησε εκείνος κάπως θιγμένος, όχι τόσο από τα λόγια της, αλλά περισσότερο από τον αυταρχικό της τρόπο.

Την οδήγησε έξω από έναν θάλαμο με τζαμαρία, της είπε να περιμένει και προχώρησε μόνο ο ίδιος μέσα, ίσα για να γυρίσει τις περσίδες και να της προσφέρει οπτική επαφή με την αίθουσα. Σχεδόν αμέσως ξαναβγήκε και στάθηκε δίπλα της αμίλητος.

Η Αλεξάνδρα κοίταξε μέσα από το τζάμι, μα δεν τον είδε. Δεν είδε τη μοναδική αγάπη της ζωής της, δεν είδε τον άνθρωπο που της είχε δώσει την πιο μεγάλη χαρά μα και τον πιο βαθύ πόνο. Μέσα από τις γάζες και τα σωληνάκια δεν μπορούσε να διακρίνει ούτε το πρόσωπό του καλά καλά!

«Δεν μπορώ να πάω μέσα να τον δω από κοντά; Δεν ξέρω καν αν είναι αυτός!» είπε με απόγνωση.

«Όχι, λυπάμαι. Κι εδώ που σας έφερα, κατ' εξαίρεση το έκανα, να το ξέρετε. Μέχρι να ξυπνήσει δεν επιτρέπεται. Θα τον δείτε μετά, όταν θα μεταφερθεί στο δωμάτιό του», της απάντησε ο γιατρός.

«Και ποιο θα είναι αυτό το δωμάτιο; Κάποιο από αυτά με άλλους σαράντα μαζί; Ξεχάστε το! Αν δεν υπάρχει μονόκλινο, θα τον πάρω τώρα αμέσως από δω μέσα!» φώναξε εκείνη προκαλώντας την καταπιεσμένη από ώρα οργή του άντρα δίπλα της.

«Για όνομα του Θεού! Είναι αδύνατον να μετακινηθεί τώρα σε άλλο νοσοκομείο, δεν το καταλαβαίνετε; Έκανε ένα πολύ δύσκολο χειρουργείο κι ακόμα δεν έχει συνέλθει καν! Περιμένετε να δούμε πώς θα πάει κι όλα θα γίνουν

στην ώρα τους. Όσο για το δωμάτιο, θα δω τι μπορώ να κάνω, αλλά δε σας υπόσχομαι τίποτα», της είπε νιώθοντας θυμό μα και απογοήτευση για τη γυναίκα αυτή που υποτίθεται πως αποτελούσε το ίνδαλμα χιλιάδων Ελληνίδων γυναικών και τον κρυφό πόθο άλλων τόσων αντρών.

«Καλά, καλά...» μουρμούρισε η Αλεξάνδρα μέσα από τα δόντια της, χωρίς να πάρει τα μάτια της από την τζαμαρία. Ούτε ευχαριστώ, ούτε καμιά ένδειξη ευγνωμοσύνης για τον γιατρό που έσωσε τη ζωή του ανθρώπου της και της έδειξε ιδιαίτερη μεταχείριση ως τώρα.

Ο γιατρός γύρισε την πλάτη του κι απομακρύνθηκε. Τον άκουσε να λέει σε κάποιον να τον ειδοποιήσουν αμέσως αν αλλάξει κάτι στην κατάσταση του ασθενούς. Στην ίδια δεν είπε πόση ώρα μπορούσε να μείνει εκεί, αλλά της ήταν αδιάφορο. Έτσι κι αλλιώς θα έμενε μέχρι να τον έβλεπε να ανοίγει τα μάτια του. Θα έμενε εκεί ακίνητη μπροστά από εκείνο το τζάμι. Θα έμενε εκεί για πάντα, αν χρειαζόταν.

Μετά το πρώτο σοκ, κι αφού παρακολουθούσε για αρκετή ώρα την εικόνα μπροστά της, μπορούσε πια να ξεχωρίσει το πρόσωπό του, ή τουλάχιστον όσο φαινόταν από αυτό ανάμεσα από τους επιδέσμους. Έβλεπε ξεκάθαρα τη μύτη του, τα μάγουλα και το όμορφο σαγόνι του. Τα μαλλιά του δε διακρίνονταν, όλο το κεφάλι του ήταν μπανταρισμένο. Και τα δυο του πόδια είχαν επιδέσμους, ίσως και γύψο, δεν ήταν σίγουρη. Το ίδιο και το δεξί του χέρι. Μόνο το αριστερό δεν ήταν δεμένο, είδε στο μπράτσο του το τατουάζ που είχε κάνει τέσσερα χρόνια πριν. Παρακάτω υπήρχαν κι άλλα τατουάζ μέχρι τον καρπό του, αλλά αυτά δεν τα αναγνώριζε.

Αυτός ήταν λοιπόν, δεν είχε γίνει κανένα λάθος. Η καρδιά της η ίδια βρισκόταν σ' εκείνο το κρεβάτι και πάλευε να κρατηθεί ζωντανή. Μα θα τα κατάφερνε, ήταν σίγουρη γι' αυτό. Πάντα τα κατάφερνε. Ήταν δυνατός, ήταν σκληρός, τον ήξερε καλά. Είχε πάθος για τη ζωή, είχε τόσο πολλά να δώσει και να πάρει ακόμα. Τότε γιατί; Όχι, όχι, δεν το έκανε μόνος του αυτό, αποκλείεται! Ήταν ατύχημα ή κάποιος άλλος τον έσπρωξε, κάποιος άλλος έφταιγε για ό,τι είχε συμβεί. Κάποιος άλλος ήταν ο ένοχος, όχι η αγάπη της, όχι αυτός!

Ξαφνικά τα μάτια της έπαψαν να κοιτούν μέσα στον θάλαμο κι εστίασαν σ' αυτόν που βαθιά μέσα της η Αλεξάνδρα ήξερε ότι ήταν ο πραγματικός ένοχος, ο υπαίτιος της τραγικής αυτής κατάληξης.

Αρκούσε απλώς να κοιτάξει το είδωλό της στο τζάμι.

2

Θα έρθεις, πάει και τελείωσε! Δεν ακούω καμιά δικαιολογία! Μου το χρωστάς! Έχω έρθει μαζί σου σε κάθε βαρετή συγκέντρωση, σε κάθε δήθεν πάρτι, μέχρι και στην επίδειξη μόδας εκείνου του γελοίου ήρθα! Είμαι πάντα δίπλα σου σε όλα, και τώρα που σου ζητάω εγώ μια χάρη, μου λες όχι; Πόσο εγωίστρια μπορεί να είσαι πια;»

Η Ελίνα πηγαينوερχόταν μέσα στο δωμάτιο ωρυόμενη, σαν θηρίο στο κλουβί. Τα μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα και τα καταγάλανα μάτια της είχαν πάρει ένα σκούρο μπλε χρώμα. Ήταν ολοφάνερο ότι μετά βίας συγκρατούσε τα δάκρυά της. Η Αλεξάνδρα δεν μπορούσε να μην παρατηρήσει πόσο πιο όμορφη ήταν η φίλη της όταν θύμωνε.

«Σε έπαιρνα μαζί μου μπας κι ανοίξεις τα μάτια σου κι αντιληφθείς πόσο μεγάλη καριέρα θα μπορούσες να κάνεις στο μόντελινγκ! Αλλά εσύ πού;... Σ' έφαγαν τα βιβλία κι οι σπουδές! Τέλος πάντων, στα καλέσματα αυτά υπάρχει λόγος που πηγαίνω, είναι δουλειά για μένα. Κι ακριβώς επειδή συνήθως είναι βαρετά, γι' αυτό σε παίρνω μαζί μου, για να μην πλήττω! Στο πάρτι του Δημήτρη,

όμως, για ποιο λόγο να έρθω, μου λες; Και βαρετά θα εί-
ναι, και καμιά πρόταση για δουλειά σίγουρα δε θα με πε-
ριμένει εκεί!» της είπε προσπαθώντας να κρύψει το χα-
μόγελο που αυθόρμητα της ερχόταν στα χείλη, προκει-
μένου να μην εκνευρίσει τη φίλη της περισσότερο.

«Καθόλου βαρετά δε θα είναι! Εντάξει, μπορεί να μην
τους ξέρεις όλους από την παρέα, μα είναι πολύ εντάξει
παιδιά και, το κυριότερο, στην ηλικία μας! Θα μιλήσουμε,
θα γελάσουμε, θα χορέψουμε, ό,τι κάνει όλος ο νορμάλ κό-
σμος δηλαδή! Δεν είναι η ζωή μόνο δουλειά, Άλεξ! Ούτε
μόνο φώτα, λάμψη, φωτογραφίσεις κι επιδείξεις! Έλεος
δηλαδή!» απάντησε η Ελίνα φουρκισμένη.

«Εσύ θα έχεις τον Δημήτρη σου, εγώ τι θα κάνω; Τι
με θες μαζί, να σας κρατάω το φανάρι;» επέμεινε η Αλε-
ξάνδρα.

«Χαζή είσαι; Μια παρέα θα είμαστε όλοι! Κι εξάλλου,
μπορεί κι εσύ να γνωρίσεις κάποιον επιτέλους, καιρός δεν
είναι; Εκτός κι αν σκέφτεσαι να καλογερέψεις απ' τα εί-
κοσι!» την ειρωνεύτηκε η άλλη κοπέλα.

«Ναι, σιγά! Μ' έκανες και γέλασα τώρα! Εγώ, αγάπη
μου, δε θέλω να σχετιστώ με κανέναν απ' αυτούς τους
τυχαίους και το ξέρεις! Καλά παιδιά, θα μου πεις, αλλά
ποσώς μ' ενδιαφέρει! Δεν πιάνουν μία μπροστά στον Αρ-
σένη, τον Καφίρη, ούτε και τον Βασιλείου βέβαια! Για μέ-
να ο πήχης είναι πολύ ψηλά, δεν πρόκειται να κοιτάξω
τα φιλαράκια του Δημήτρη!»

Η Αλεξάνδρα έβγαλε χαμογελώντας τηλίμα από την
τσάντα της κι άρχισε να τελειοποιεί το σχήμα των νυ-
χιών της.

«Είσαι εντελώς ψωνισμένη τελικά! Αυτοί μπορεί να εί-

ναι διάσημοι, αλλά σου ρίχνουν τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια, και λίγα λέω! Τους έχεις βάλει στο μάτι επειδή μπορούν να σε προωθήσουν στη δουλειά, αλλά αυτό, ξέρεις, ακούγεται κάπως ανήθικο! Είναι σαν να ξεπουλιέσαι, σαν να είσαι...»

«Αρκετά!» την έκοψε η Αλεξάνδρα, που τώρα δε χαμογελούσε πλέον. «Σ' αγαπάω, σε λατρεύω, είσαι η παιδική μου φίλη, το άλλο μου μισό, αλλά αρκετά! Όπως εγώ δεν κρίνω τις επιλογές σου, έτσι να μην κρίνεις κι εσύ τις δικές μου, τ' ακούς; Είδα και με τους έρωτες πώς πρόκοψα! Μόνο πόνο κι αδιέξοδο έχουν αυτές οι σχέσεις! Από δω και πέρα ναι, θα κοιτάω μόνο το συμφέρον μου, κι αν κάνω μια σχέση, θα είναι για να με πάει πιο κοντά στο όνειρό μου κι όχι να με πάει πίσω! Δε θέλω κανέναν άλλον Γρηγόρη στη ζωή μου!»

«Μιλάς λες κι είσαι ογδόντα χρόνων! Μια σχέση έκανες όλη κι όλη, κι επειδή σου βγήκε ξινή, έκλεισες ως γυναίκα; Εντάξει, ο Γρηγόρης σε ζήλευε, σε καταπίεζε, γι' αυτό τον έστειλες στη μαμάκα του, και πολύ καλά έκανες! Αυτό δε σημαίνει ότι κάποτε δε θα γνωρίσεις τον κατάλληλο για σένα!»

«Όχου, Ελίνα, με κούρασε η κουβέντα αυτή! Δεν μπορείς να καταλάβεις και δεν πρόκειται να προσπαθήσω να σε πείσω. Θες να έρθω στο πάρτι; Θα έρθω! Εντάξει τώρα; Για χάρη σου και μόνο. Εγώ τα έχω κάνει τα πλάνα για τη ζωή μου και δεν αλλάζω γνώμη. Δε θα ξεπουληθώ σε κανέναν γέρο για να με προωθήσει, σε κανέναν που δε θα τον γουστάρω κι εγώ, κατάλαβες; Απλώς δε θα ερωτευτώ, αλλά ούτε και θα συμβιβαστώ με τον κάθε τυχάρπαστο! Θα πάρω αυτόν που μου αξί-

ζει!» είπε τελικά η Αλεξάνδρα με διάθεση συμβιβασμού.

Τα δυο κορίτσια είχαν μεγαλώσει κυριολεκτικά μαζί, αφού έμεναν στην ίδια πολυκατοικία από τότε που θυμόνταν τον εαυτό τους. Το οικοπέδο στην περιοχή της Κηφισιάς ανήκε στη Σοφία, τη μητέρα της Αλεξάνδρας, η οποία το είχε δώσει αντιπαροχή για να χτιστεί η τετραώροφη πολυκατοικία. Η ίδια είχε κρατήσει τον πρώτο και τον τέταρτο όροφο, το ρετιρέ, στο οποίο είχε εγκατασταθεί με τον άντρα και τη μοναχοκόρη της. Τον πρώτο τον νοίκιασε στην κολλητή της φίλη Ασπασία, τη μητέρα της Ελίνας, όταν εκείνη χώρισε και βρέθηκε με δυο παιδιά κυριολεκτικά στον δρόμο.

Η Ασπασία χρωστούσε αιώνια ευγνωμοσύνη στη φίλη της για το δώρο ζωής που της έκανε, αφού το ενοίκιο που πλήρωνε ήταν συμβολικό. Το σημαντικότερο όμως που της είχε προσφέρει ήταν η φιλία της, που τόσο είχε ανάγκη εκείνα τα χρόνια η κοπέλα. Δεδομένου ότι ο άντρας της Σοφίας και πατέρας της Αλεξάνδρας ήταν ναυτικός κι έλειπε για μεγάλα χρονικά διαστήματα από το σπίτι, οι δυο φίλες περνούσαν πάρα πολύ χρόνο μαζί.

Η Σοφία δε δούλευε, δεν είχε καμιά ανάγκη να το κάνει. Η Ασπασία όμως δούλευε, και μάλιστα ώρες ατέλειωτες, ως πωλήτρια σε ένα κατάστημα, έτσι η κόρη της κι ο μικρότερος γιος της ξημεροβραδιάζονταν στο σπίτι της Σοφίας, παρέα με τη μικρή Αλεξάνδρα. Ήταν μοιραίο τα δυο κοριτσάκια να μεγαλώσουν σαν αδελφές.

Ήταν κι οι δυο τους πανέμορφες αλλά εκεί σταματούσαν τα κοινά τους σημεία. Η Αλεξάνδρα ήταν σαφώς κακομαθημένη και χαϊδεμένη, κυρίως από τον πατέρα της, που την έβλεπε σπάνια και δεν της χαλούσε κανένα χατί-

ρι. Αντίθετα η Ελίνα είχε ωριμάσει πριν την ώρα της, προσπαθώντας να αντικαταστήσει στη ζωή του μικρού της αδελφού τόσο τον πατέρα που είχε εξαφανιστεί από τη ζωή τους, όσο και τη μάνα, που απουσίαζε λόγω δουλειάς. Η μικρή είχε μάθει να εκτιμάει τα χρήματα βλέποντας με πόσο κόπο τα εξασφάλιζε η μητέρα της.

Για την Αλεξάνδρα ήταν αλλιώς τα πράγματα. Όλα εύκολα, όλα δεδομένα. Δεν την ενδιέφερε να σπουδάσει, δεν την ενδιέφερε να βρει μια καλή δουλειά. Το όνειρό της από μικρή ήταν να γίνει μοντέλο, ή ίσως και ηθοποιός, και το πρώτο το πέτυχε από τα δεκαπέντε της κιόλας χρόνια. Μετά βίας κατάφερε να τελειώσει το λύκειο, ίσα για να έχει το απολυτήριο, κι από κει και πέρα αφοσιώθηκε στην καριέρα της που διαφαινόταν λαμπρή. Εκτός από την ομορφιά, τα φυσικά ξανθά μαλλιά της και τα πράσινα μάτια της, κληρονομιά και τα δυο από τη Σουηδέζα γιαγιά της, είχε και το κατάλληλο ύψος και το ανάλογο σώμα.

Η Ελίνα ήταν εξίσου όμορφη, με μια μελαχρινή μεσογειακή ομορφιά, η οποία εκτοξευόταν στα ύψη σε συνδυασμό με τα γαλανά της μάτια. Παρόλο που δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή, της είχαν γίνει αρκετές προτάσεις από τον χώρο του μόντελινγκ, ειδικά για φωτογραφίσεις. Όπου εμφανιζόταν δίπλα στην Αλεξάνδρα πάντα θα υπήρχε κάποιος ατζέντης που θα της ζητούσε συνεργασία. Η κοπέλα όμως δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με τον κόσμο αυτόν που θεωρούσε ψεύτικο. Ήθελε να σπουδάσει, να γίνει δικηγόρος, και το είχε καταφέρει.

Φαινομενικά οι δυο φίλες δεν ταίριαζαν, ως προσωποκότες τουλάχιστον. Είχαν όμως τέτοια βαθιά αγάπη με-

ταξύ τους και τόσο ισχυρό δέσιμο που ήταν αδύνατον να είναι η μια χώρια από την άλλη. Είχαν μάθει να αποδέχονται τη διαφορετικότητά τους, κι ακόμα κι αν συγκρούονταν εξαιτίας αυτής, στο τέλος πάντα τα έβρισκαν. Τις πρώτες σχέσεις τους τις είχαν κάνει παράλληλα στην τρίτη λυκείου με δυο συμμαθητές τους, τον Δημήτρη και τον Γρηγόρη. Αποδείχτηκε στην πορεία πως η Ελίνα είχε κάνει πολύ καλύτερη επιλογή.

«Σ' ευχαριστώ και συγγνώμη για όσα είπα πάνω στα νεύρα μου! Ξέρεις πως δεν τα εννοούσα, έτσι; Είναι που νοιάζομαι για σένα, Άλεξ μου! Ξέρω πως δεν είσαι ανήθικη, το ξέρω καλύτερα απ' όλους! Αν ήσουν, θα είχες πάει με τόσους και τόσους που σε διπλόρωσαν για να σου δώσουν μια καλή δουλειά. Με συγχωρείς;»

Η Ελίνα κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι και την αγκάλιασε σφιχτά. Η Αλεξάνδρα ανταπέδωσε το αγκάλιασμα, ποτέ δεν της κρατούσε κακία. Το ήξερε καλά πως ό,τι έλεγε η φίλη της μόνο νοιάξιμο έκρυβε από πίσω, ποτέ ζήλια ή ανταγωνισμό. Της το είχε αποδείξει τόσα χρόνια. Και στο κάτω κάτω, είχε δίκιο. Όφειλε κι η ίδια να δεχτεί την πρόσκλησή της. Η Ελίνα έτρεχε παντού μαζί της.

Το Σάββατο εκείνης της εβδομάδας, οι δυο κοπέλες, ντυμένες απλά με τα τζιν τους και μακιγιαρισμένες διακριτικά, εμφανίστηκαν στο σπίτι του Δημήτρη όπου θα μαζευόταν όλη η παρέα του και μερικοί ακόμα. Ευτυχώς είχε μπει ο Μάιος κι όλες οι βεράντες ήταν ανοιχτές για να χωρέσει ο κόσμος. Οι γονείς του είχαν κάνει τις προετοιμασίες, εξασφαλίζοντας στους καλεσμένους ποτά και φα-

γητά, αλλά είχαν φύγει από νωρίς για να μην είναι μέσα στα πόδια των νεαρών.

Η μουσική έπαιζε στη διαπασών και κάποιοι μάλιστα το είχαν ήδη ρίξει στον χορό. Ο Δημήτρης τις υποδέχτηκε περιχαρής και ξεκίνησε να συστήνει την Αλεξάνδρα σε όλους τους φίλους του. Από ένα σημείο και μετά η κοπέλα δε θυμόταν κανένα όνομα, μα δεν είχε σημασία. Σάμπως θα τους ξανάβλεπε; Μιλούσε και χαμογελούσε τυπικά σε όλους, κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να περάσει την ώρα της όσο πιο ευχάριστα μπορούσε.

Η Ελίνα δεν την άφησε σχεδόν καθόλου μόνη της, από φόβο μη βαρεθεί και της ζητήσει να φύγουν. Θα ήθελε πολύ να ξεμοναχιαστεί έστω για λίγο με τον αγαπημένο της, μα δεν το τολμούσε. Εξάλλου κι ο Δημήτρης, ως οικοδεσπότης, έπρεπε να είναι ανάμεσα στους καλεσμένους του. Έτσι χόρευε ελάχιστα μαζί του, αντάλλαζαν στα γρήγορα μερικά φιλιά και πάλι επέστρεφε στο πλευρό της φίλης της.

Την τρίτη φορά που συνέβη αυτό, όμως, δε βρήκε την Αλεξάνδρα εκεί όπου την είχε αφήσει. Της κόπηκαν τα πόδια κι άρχισε να την αναζητά ανάμεσα στον κόσμο. Της πέρασε από το μυαλό ότι είχε νευριάσει που η ίδια χόρευε με τον Δημήτρη τόση ώρα κι ότι είχε φύγει μόνη της χωρίς να πει κουβέντα. Όμως ευτυχώς όχι. Η φίλη της όχι απλώς δεν είχε φύγει, αλλά χόρευε περιπαθώς μπλουζ με έναν νεαρό!

Η Ελίνα έτρεξε να βρει και πάλι τον Δημήτρη.

«Ποιος είναι αυτός που χορεύει με την Αλεξάνδρα;» τον ρώτησε φωνάζοντας δυνατά για ν' ακουστεί πάνω από τη μουσική.

Ο Δημήτρης κοίταξε προς την αυτοσχέδια πίστα στο κέντρο του σαλονιού.

«Κάτσε να δω, δε βλέπω... Α! Ο Λεωνίδας!» είπε ο νεαρός με ένα πονηρό χαμόγελο.

«Ποιος είναι αυτός, καλέ; Εγώ πρώτη φορά τον βλέπω, από πού τον ξέρεις;» αναρωτήθηκε η Ελίνα.

«Δεν τον ξέρω! Σήμερα τον γνώρισα! Τον έφερε ο Μπάμπης από τη σχολή. Μόνο το όνομά του μου είπε».

«Συμφοιτητής σας είναι;» επέμεινε η κοπέλα.

«Όχι, ρε, θα τον ήξερα. Άσχετος, δεν ξέρω. Άσε με τώρα, πρέπει ν' αλλάξω το κομμάτι!» της πέταξε ο καλός της αδιάφορα κι απομακρύνθηκε.

Η Ελίνα έμεινε να παρατηρεί το ζευγάρι που χόρευε. Η Αλεξάνδρα γελούσε με κάτι που της έλεγε αυτός κι έπειτα σφιγγόταν πάνω του. Δεν είναι δυνατόν! Μήπως τον γνώριζε εκείνη από αλλού; Αποκλείεται να έδειχνε τέτοια οικειότητα σε έναν άγνωστο, δεν ήταν έτσι η φίλη της, την ήξερε καλά.

Περίμενε υπομονετικά να τελειώσει ο χορός τους για να μάθει όσα την έτρωγαν, μα μάταια. Όταν σταμάτησαν να χορεύουν, ο Λεωνίδας έφερε ποτά για τους δυο τους και βγήκαν μαζί στη βεράντα, προτού προλάβει η Ελίνα να τους πλησιάσει. Πρέπει να πέρασε τουλάχιστον άλλη μία ώρα μέχρι να καταφέρει να βρει τη φίλη της μόνη της.

«Επιτέλους! Τι έγινε, καλέ, μ' αυτόν και ξεμοναχιαστικάτε τόση ώρα;» τη ρώτησε με εμφανή περιέργεια. Η Αλεξάνδρα είχε ένα ύφος που η Ελίνα δεν ήξερε αν θα έπρεπε να χαρεί ή ν' ανησυχήσει αντικρίζοντάς το.

«Τι να γίνει; Χορέψαμε, μιλήσαμε, φιληθήκαμε... Αυτά προς το παρόν!» απάντησε ευθαρσώς η άλλη κοπέλα με

άκρατο ενθουσιασμό. Η Ελίνα κόντεψε να πέσει κάτω από την έκπληξη.

«Τι λες, παιδάκι μου; Εσύ που δεν έβγαινες ούτε ραντεβού με τυχαίους, τώρα φιλήθηκες κιόλας; Ποιος είναι αυτός, καλέ, πού τον ξέρεις;» ρώτησε ξέπνοη.

«Το μόνο που ξέρω είναι ότι τον λένε Λεωνίδα, είναι είκοσι πέντε χρόνων κι είναι Ταύρος στο ζώδιο. Τα υπόλοιπα δε μ' ενδιαφέρει να τα μάθω!» απάντησε η Αλεξάνδρα χαμογελώντας μέχρι τ' αυτιά.

«Άλεξ, έχεις πει; Πόσο έχεις πει; Αχ, εγώ φταίω, εγώ! Εγώ σε παρέσυρα να έρθουμε εδώ και να τα τώρα! Τι θα πω στη μάνα σου αν σε δει σ' αυτά τα χάλια; Έλα, πάμε να φύγουμε τώρα πριν να είναι αργά!» είπε η Ελίνα με αποφασιστικότητα και πήγε να την τραβήξει απ' το χέρι.

«Θα σταματήσεις; Τίποτα δεν έχω, ελάχιστα έχω πει! Εσύ δεν ήθελες να γνωρίσω κάποιον και να περνάω καλά; Ε, λοιπόν, τον γνώρισα! Δεν είναι κούκλος;» είπε η Αλεξάνδρα αρνούμενη να κουνηθεί από τη θέση της.

«Ωραίος είναι, αλλά πού τον ξέρεις, παιδάκι μου; Ούτε ο Δημήτρης δεν τον ξέρει καλά καλά! Γιατί εκτίθεσαι έτσι; Άκου να φιληθεί ακόμα δεν τον γνώρισε! Ήρθε ο κόσμος ανάποδα!» αναφώνησε η Ελίνα προκαλώντας το τρανταχτό γέλιο της φίλης της.

«Σουτ! Φύγε τώρα, έρχεται! Θα σ' τα πω όλα το βράδυ που θα γυρίσουμε!» της είπε η Αλεξάνδρα και την έσπρωξε με τρόπο μακριά της.

Πάλι καλά που θα γυρίσουμε μαζί! σκέφτηκε η Ελίνα κι έσπευσε να απομακρυνθεί.

Ο Λεωνίδας δεν ήταν ούτε παραγωγός, ούτε ατζέντης, ούτε ηθοποιός, ούτε τίποτε από αυτά. Εταιρεία με φορ-

τηγά είχε ο πατέρας του, στην οποία δούλευε κι ο ίδιος ως οδηγός. Έκανε ταξίδια με νταλίκες μεταφέροντας προϊόντα. Δεν είχε καμιά σχέση με τη σόουμπιζ, με τον χώρο του θεάματος και τα λαμπερά φώτα. Είχε όμως τα νιάτα του, την ομορφιά του και μια σπάνια παλικάρισία συμπεριφορά. Είχε χιούμορ, ευγένεια, εξυπνάδα, ντομπροσύνη κι όλα όσα καθιστούν έναν άντρα ακαταμάχητο. Έτσι αμαχητί παραδόθηκε κι η Αλεξάνδρα στη γοητεία του και παγιδεύτηκε στον έρωτά του. Με όλη της την ψυχή, με όλο τον ενθουσιασμό των είκοσι χρόνων της κι όλα τα καταπιεσμένα συναισθήματα που κρατούσε μέσα της τόσο καιρό.

Και τότε ξεκίνησαν όλα. Τότε που η ζωή της άλλαξε για πάντα.

Τριάντα χρόνια πριν.

Η Αλεξάνδρα Πανοπούλου είναι όμορφη, πλούσια και σύντομα θα γίνει πολύ διάσημη κατακτώντας τον τίτλο της βασίλισσας της ελληνικής τηλεόρασης. Παντρεύτηκε τον μεγάλο της έρωτα, τον Λεωνίδα, ο οποίος τη λατρεύει, κι απέκτησε μαζί του έναν γιο, τον Όμηρο. Έχει πάντα κοντά της την παιδική της φίλη Ελίνα, που τρέχει σε κάθε της ανάγκη, και τους γονείς της, που δεν της χαλούν κανένα χατίρι. Θα μπορούσε να πει κάποιος πως είναι μια πολύ τυχερή κι απόλυτα ευτυχισμένη γυναίκα. Όμως δεν είναι.

Στην ιστορία του βιβλίου η ηρωίδα δεν είναι η Αλεξάνδρα, η πρωταγωνίστριά του. Πραγματική ηρωίδα είναι η Ελίνα, και τραγικοί ήρωες ο Λεωνίδας και ο μικρός Όμηρος. Σύντομα θα καταλάβετε το γιατί...

Το λουλούδι του πάγου, πότε λαμπερό και πότε μαραμένο, έχει τη δυνατότητα να προσφέρει στο κοινό το πιο ακριβό του άρωμα. Ένα άρωμα που θα δώσει σε πολλούς από μας την ευκαιρία να βουτήξουμε σε μια σειρά από διαφορετικά και ακραία συναισθήματα, να μάθουμε, να καταλάβουμε και εντέλει να διδαχτούμε μέσα από μια συναρπαστική ιστορία.

Σπύρος Πετρουλάκης, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4232-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25489

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ